

ESTAPÉ RESPON

L'imperi de la totxana

— Professor Estapé, hi ha qui ha descobert ara que a Marbella operaven màfies russes.

— És molt curiós el que passa a Marbella. Voldria recordar els temps de Jesús Gil i Gil, que combinava l'alcaldia de Marbella amb la de presidència de l'Atlético de Madrid. Del mar al futbol. Aquest senyor va crear un partit polític nou que era el Grupo Independiente Liberal (GIL). Després d'això, van circular idees de contactes *non santos* amb màfies russes, al marge de cacics àrabs de l'Orient Pròxim. L'extensió de Gil, de la ciutat de la costa malaguenya a les primeres temptatives de posar els peus a Ceuta i Melilla, va espantar les autoritats de l'època. Després, el cel se'l va endur, i es va guardar un minut de silenci a tots els camps de futbol d'Espanya. El seu successor va ser Julián Muñoz, una mostra de l'elasticitat de la promoció social a Marbella, ja que va passar de cambrer a tinent d'alcalde i finalment alcalde.

Avui per avui les activitats d'un i l'altre estan sotmeses a unes verificacions serioses del Tribunal de Comptes de l'Estat. Pel que jo sé, fins al moment, abans d'esclatar això de la Ballena Blanca, tot plegat em va permetre escriure un article a *La Vanguardia* titulat "El saqueo de Marbella". Estic completament d'acord amb el fiscal que investiga l'afer actual.

— Per què s'ha tolerat la presència d'aquestes màfies a la costa sense control?

— Perquè es triga a reaccionar, i quan ja tens l'Ajuntament podrit, els reflexos són tardans, si és que arriben.

— El PSOE es va proposar lluitar de veritat contra aquest tipus de crim organitzat?

— Almenys ho deien. Encara recordo els anys del Gil blasmant la regidora del PSOE.

— La policia té prou efectius i prou preparació per lluitar contra les màfies que operen a la costa mediterrània?

— N'haurà de posar més el senyor Conde-Pumpido, fiscal general de l'Estat, que, per cert, és el que per decisió de Zapatero ha substituït el famós fiscal de l'Aznar, Jesús Cardenal.

— Com es blanqueja el diner negre a la costa del Sol?

— Intervenint bancs i notaris. I sobretot, creant tantes societats anònimes com es pugui.

— Creieu que la proximitat de Gibraltar té algun paper en aquestes activitats?

— Jo crec que és així, perquè diuen que Marbella és propietat de Gibraltar perquè està plena de societats anònimes gibraltarenyes. L'índex que hauria d'haver preocupat és que a Gibraltar hi ha dues societats anònimes per cada gibraltareny.

— El sector immobiliari és el recurs més fàcil per col·locar diner procedent de negocis delictius?

— Seguim estant sota l'imperi de la totxana.

— Li ha sobtat que entre els implicats en la xarxa de blanqueig de diner hi hagués advocats i notaris?

— Això dels notaris m'ha deixat estretat. No era normal, això.

— Els bancs fan prou per detectar operacions sospitoses de frau?

— Evidentment. Hi ha algun banc que jo he vist fa anys on resulta que hi ha tres ucraïnesos, dos marroquins i un italià. Una mica sospitós, no?

— El boom immobiliari que encara hi ha a la costa té a veure amb negocis com el que s'ha descobert?

— Jo crec que sí. Entre el boom de la costa del País Valencià, hi pot haver alguna cosa. És com això que presenten de Julio Iglesias...

— El ministre d'Economia ha dit que la prioritat de l'Agència Tributària serà ara investigar les grans finques i les noves promocions residencials. Per aquesta via es pot descobrir molt de frau a Hissenda?

— Sí, si la gent treballa, i sobretot si l'investigat no té mitjans per fotre l'investigador.

— En altres països del nostre entorn no semblà tan fàcil escapar del control de les autoritats policials i fiscals...

— No, és que és molt diferent, com per exemple a Holanda... I no et dic res a Suïssa. Itàlia s'assembla més a nosaltres, per això...

Toni Cañis

El "welfare" amenaçat

Té raó l'expresident Jordi Pujol quan alerta que la preservació del model social europeu, el nostre estat del benestar, depèn del seus beneficiaris. És a dir: que la protecció i la seguretat necessita la responsabilitat dels gestors i usuaris, tot defugint les pràctiques d'aprofitar-se'n i penjar-s'hi. Però Pujol oblida un altre perill: el de les pràctiques depredadores de poders econòmics que, emmascarats precisament en arguments d'antiburocratisme i eficàcia, voldrien veure el *welfare* mort i enterrat.

Qui en un últim article recull tant els temors de Jordi Pujol com els meus, que són els de molts ciutadans, és el professor Alain Touraine. L'estat del benestar, diu Touraine, està sent corcat per desigualtats producte d'egoïsmes, el dels sindicats, el de les classes mitjanes que encara volen més serveis sense preocupar-se de la sort dels de més avall, dels exclosos, dels precaris, dels immigrants. Mentrestant, els de més amunt, directius de grans companyies, s'augmenten el sou amb recursos que podrien millorar la vida dels seus subalterns. Davant d'això, Touraine proposa refundar l'estat del benestar des de la intervenció social tant pública com privada. Defugint tant el burocratisme com els "remeis" neoliberals.

El que no diu Touraine, però, és com es refunda el *welfare*. Se m'acut que caldria pensar en control d'inversions i beneficis. Regular el tràfic de capitals, i repensar la fiscalitat.

Tot plegat, sens dubte, és de molt difícil acceptació pel nucli dur de l'actual sistema econòmic.

Llibert Ferri

llibertferri@telefonica.net

INTERIORS